

ΩΡΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'στò 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στò χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτε,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῶς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Είκοσιπέντε του 'Ιουνίου,
τέλος της δίκης του Τελωνείου.

Διακόσα δεκατρία
κι' ο Θεωδωρής 'στα κρύα.

Η εκλογή Λαρίσσης,
πού είναι ν' άπορήσης.

Λοιπόν έβγήκε βουλευτής ο του Λογιωτάτου
κι' ο Θεωδωρής τήν έπαθε με όλα τὰ σωστά του.
Τέτοιο μεγάλο ξαφνικό δέν τάλπιζε ακόμα
οὐδὲ ο πρωτοκάθεδρος, οὐδὲ τò τρίτον κόμμα,
οὐδ' οί επιφανέστεροι κι' οί άλλοι ξεπεσμένοι,
και πᾶσα ή 'Ασύντακτος και ή Συντεταγμένη.

Αὐτὸς ο Λογιώτατος έξῆρε τούς χορτάτους
κι' αὐτὸς τὸ 'Ισοζύγιον ήσφάλισε του κράτους.
Διότι άν 'στὴν εκλογὴν εκείνην τῆς Λαρίσσης
ένίκων οί επιφανείς και πρώτοι έν τοῖς ἴσοις,
βεβαίως ο Πρωθυπουργὸς οὐδ' ἐπὶ μίαν ὥραν
θὰ εκυβέρνα τήν κλεινὴν τῶν Ραυτοπούλων χώραν.

Κι' άλλο πικρὸν οί δυστυχεῖς έρρόφησαν ποτῆρι
κι' ο δόκτωρ Λογιώτατος τούς έβαλε κλυστήρι.
Έβρόντησαν 'στὸ Πήλιον κηρύγματα παντοῖα
και ήλπισαν παρήγορος αὐγὴ πὼς ανατέλλει
και νὰ φανῇ ἀληθινὴ του Ράλλ' ή προφητεία
πὼς τήν αντιπολίτευσιν ή Θεσσαλία θέλει.

'Αλλ' ο Μεγαλοδύναμος ηυδόκησε και πάλιν
ο του Τρικούπη εκλεκτὸς ν' αναδειχθῇ 'στὴν πάλιν.
Κι' έμέθυσαν οί φίλοι του εκ τῆς επιτυχίας
κι' ή κεφαλή των ἄναψε σὰν βαποριοῦ φουγάρο,
πλακούντας δ' έφαγον πολλούς και μόσχους και τρι-
ταριχευμένας σὺν πολλῷ ελαίῳ κι' οξυγάρῳ. [χείας

'Αλλὰ έβγήκε βουλευτής ο του Λογιωτάτου
κι' ο Θεωδωρής τήν έπαθε με όλα τὰ σωστά του.
Έστέγνωσαν τὰ φλογερὰ τῶν απροστόλων χείλη,
ἐποὺ εἰς λόγους έκαμαν ἀτίμητον θυσίαν,
και ὅλοι του Πρωθυπουργοῦ οί χορτασμένοι φίλοι
έώρτασαν του κόμματος τήν παλιγγενεσίαν.

Λοιπόν έβγήκε βουλευτής ο του Λογιωτάτου
κι' ο Θεωδωρής τήν έπαθε με όλα τὰ σωστά του.
Εἰς τήν ἀρχὴν ὡς ὄνειρον θὰ του εἴανη μόνον,
ἀλλ' όταν εἶδε ὕστερα πολλῆς μαυρίλας ρεῦμα,
'Η λὶ λ α μ α σ α β α χ θ α νὶ ἀνέκραξε με πόνον,
και με τούς ἄλλους ἀρχηγούς παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Τὸν εἶδες, βρέ, τὸν Δέρενταλ ; ...
Φ.— Τὸν εἶδα... τί βαρβάτος!...
Π.—Θαρρῶ πῶς εἶναι Γερμανὸς καὶ χρυσοσπιρουνάτος.
Π.—'Αμμὲ ὁ ἄλλος λοχαγός, ὁ Λούκβαλδ, πῶς σ' ἐφάνη;
Φ.—Κί' αὐτὸς εἰς τὸν περίπατο πολλὴ φιγοῦρα κάνει.
Π.—'Επῆγαν εἰς τ' 'Ανάκτορα;
Φ.— 'Επῆγαν, ὡς μανθάνω, καὶ τὰπαν μὲ τὸν βασιλῆα καὶ μὲ τὸν παραπάνω, κί' ὁ Δέρενταλ ἐπέδωσε εἰς τοῦτον ἐν τῷ ἔμα τοῦ Γουλιέλμου τοῦ σέπτου τὸ βουλευμένο γράμμα. Κί' ὁ βασιλεὺς μας ἐβγαλε τὸ μαῦρο βουλοκέρι κί' ἀνήγγειλε αὐθεντικῶς εἰς τῆς Αὐλῆς τὰσκέρι πῶς πράγματα ἀπέθανε ὁ τρίτος Φρειδερίκος, ἐφ' ᾧ πενθεὶ ὁ σεβαστὸς τῶν Χροντζόλλερν οἶκος, κί' ὁ Γουλιέλμος δευτέρως παρέλαβε τὸ στέμμα...
Π.—Λοιπὸν αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν εἶναι διόλου φέμμα;
Φ.—'Αφού καὶ δι' ἐπιστολῆς τάνήγγειλαν μεγάλῃς, διὰ τὸν θάνατον αὐτὸν δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλῃς.
Π.—Καὶ ὕστερα τί ἐγίνε;
Φ.— Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔδωσε καμπόσα μπιχλιμπίδια, τοῦτέστι Μεγαλόσταυρον χρυσοῦν ἰδιοχείρως, εἰς δὲ τὸν Λούκβαλδ ἔδωσε χρυσοῦν σταυρὸν Σωτήρος, καὶ ὕστερα ὁ Δέρενταλ μὲ ἔλο τὸ φουστό τρεῖς ὑποκλίσεις ἔκαμε 'στὸν βασιλῆα ὡς κάτω κί' εὐθὺς ἀπὸ τὴν αἰθουσαν τοῦ Στέμματος ἐβγήκε καὶ καταβὰς τὴν κλίμακα 'στὴν ἀμαξά του 'μπήκε, καὶ ὕστερα ἐτράδηξε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, ἀφού προτοῦ ἐπέρασε κί' ἀπὸ τὸ Αὐλαρχεῖον.
Π.—Καὶ πῶς σοῦ φαίνονται αὐτά;
Φ.— 'Ανάλατα καὶ κρύα, καὶ κάνουν γιὰ τὸ τίποτε μεγάλη φασαρία.
Π.—Μὰ δὲν σοῦ φαίνονται σωστά καὶ τὰ τῶν βασιλέων;
Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ... δὲν ὑποφέρω πλέον. Νὰ ξέρω πῶς ἀπέθανε κί' ἐγὼ καὶ ἄλλοι τόσοι, καὶ οὐ νὰ στέλλῃς ἄνθρωπον νὰ μοῦ τὸ βεβαιώσῃ.
Π.—'Αλλ' ὅμως τέτοιαις ἀνοστιαῖς τῆς κάνουν μεταξὺ τῶν αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα τῶν Μεγαλειότητων.
Τὰς ἀπαιτοῦν τὰ Στέμματα καὶ τῶν Αὐλῶν οἱ τύποι...
Φ.—'Α! τέτοιος κόσμος, Περικλῆ, καλλίτερον νὰ λείπῃ.
Π.—Πάψε σοῦ λέγω, εἰδεμὴ εὐθύ: τὸ ἔξω πιάνω.
Φ.—'Εγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ καταλαμβάνω.
Π.—Δὲν πρέπει νὰ ἐξάπτῃς, βρέ Φασουλῆ, εὐκόλως.
Φ.—Νὰ ξέρω πῶς ἀπέθανε κί' ἐγὼ κί' ὁ κόσμος ὅλος, καὶ οὐ σ' ἐμένα στρατηγὸς μετὰ καιρὸν νὰ στέλλῃς κί' ἐγγράφως καὶ προφορικῶς νὰ μοῦ τὸ ἀναγγέλλῃς. Κί' ὕστερα λές, βρέ Περικλῆ, νὰ μὴν αὐτοκτονήσω, ἢ, ὅπερ τὸ ἐλάχιστον, νὰ μὴν παραφρονήσω.

- Π.—Μωρὲ ἀλήθεια, ἔμαθα κί' ἐσχάτως διεδόθη πῶς μὴ κυρία Φασουλῆ προχθὲς ἐφαρμακώθη καὶ ἰσχυρὰν ἐρρόφησε δηλητηρίου δόσιν...
Φ.—Μὴν εἶναι ἡ γυναῖκα μου κί' ἐγὼ δὲν ἔχω γυναικα.
Π.—Μωρὲ γιὰ τοῦτο ἤθελα κί' ἐγὼ νὰ σ' ἐρωτήσω.
Φ.—Πρῶτα θὰ μάθω δι' αὐτὸ καὶ τότε θ' ἀπαντήσω.
'Αλλὰ γιατί, βρέ Περικλῆ, ἐδηλητηριάσθη;
Π.—'Εξ ἀφορμῶν ἐρωτικῶν, ὡς λέγουν, ἐδίασθη.
Φ.—'Εξ ἀφορμῶν ἐρωτικῶν;... πῶς εἶπες, Περικλῆ, ἀμέσως ἄλλη μὴ φορά, παρακαλῶ, εἰπέ το.
Π.—'Εξ ἀφορμῶν ἐρωτικῶν...
Φ.— Δὲν εἶναι ἡ 'δική μου... ἐκείνη φαίνεται μεστὴ δυνάμειος ἀλκήμου. Μονάχα τότε, Περικλῆ, καθὼς θὰ ἐνθυμίσαι, ἂν ἐπιλήσμων ἐποχῶν παρελθουσὶν δὲν εἰσαι, εἰς τὸν χορὸ ποῦ ἔδωσα κατὰ τὸ καρναβάλι μὲ τὸν γνωστὸ σου Φερνάνδου θαρρῶ πῶς τάγε βάλῃ ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἔδωσα μ' ἓνα τσουράπι ἄμμο καὶ μένει ἔκτοτε πιστὴ 'στὸν πρῶτο της τὸν γάμο. 'Αλλ' ὅμως πάλι, Περικλῆ, ποῖος τάχτε τὸ ξέρε; ἂν ἄλλο νέον αἰσθημα ἐκτός φρενῶν τὴν φέρε;... ἴσως ὁ ἔρωσ τῆς Σαπφούς, ἐκείνης τῆς Λεσβίας... ἴσως κανένας Γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Προεδρίας... ἴσως αὐτὸς ὁ Δέρενταλ... ἴσως κανένας ἄλλος... παραπολὺ τὴν ἔβλαψε, κί' ἐκεῖνος μοῦ ὁ μπέλος. 'Αλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν κί' αὐτὴ ν' αὐτοκτονήσῃ, χωρὶς γιὰ τοῦτο, Περικλῆ, νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Σὲ βεβαιῶ αὐθεντικῶς πῶς τίποτε δὲν τρέχει... μὰ κάποτε ὁ διάβολος πολλὰ ποδάρι εἶχε, καὶ ἴσως τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων ἐμμήθη, ἢ ἔρωσ θὰ ἐφλόγιζε τὰ φλογερά της στήθη, ἢ θὰ τῆς εἶπαν πῶς κί' ἐγὼ, βρέ Περικλῆ, ὡς τόσο τὸν ἑαυτὸ μου μόνος μου σκοπεῖω νὰ σκοτώσω, ἢ 'στὰ καλά καθούμενα τῆς ἔστριψε ἡ βίδα... ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν, ἀφού ἐγὼ τὴν εἶδα. Περιπατεῖ, αἰσθάνεται, 'μίλει 'στὴν κάμαρά της... πλὴν ἴσως δηλητηρίον νὰ τρώγῃ τάντερά της, κί' ἐνείνῃ δὲν αἰσθάνεται ἂν τὴν κεντᾷ ὁ πόνο, καὶ εἶναι ζῶσα καὶ νεκρά ἡ Φασουλῆ συγχρόνως. Παραπολλὰ πράξενα συμβαίνουν τώρα τώρα κί' αὐτοκτονοῦν οἱ ἄνθρωποι κάθε στιγμὴ καὶ ὅρα. Αὐτοκτονοῦντων πτώματα νυχθημερὸν κυττάζω κί' ἂν ζῶ ἢ ἂν ἀπέθανε μὲ σκέψιν ἐξετάζω, καὶ ὅλοι ζῶντες καὶ νεκροὶ διαβαίνουν ἐμπροστί μου καὶ νὰ σοῦ 'πῶ καλά καλὰ δὲν εἶμαι 'στὰ σωστά μου.
Π.—Καὶ ὕστερα, βρέ Φασουλῆ, δικάζουν τοὺς Τελώναις, διότι ἐτελώνιζαν μετὰξιν ὡς βελόνας, ἀφού, μωρὲ, αὐτοκτονοῦν κί' ἐδῶ κί' εἰς ἄλλα μέρη, κρυφίως καὶ ἀναφανδὸν κί' ἡμέρα μεσημέρι, καὶ εἶναι μόνῃ ἀφορμὴ τοῦ ἔρωτος οἱ λόγοι κί' ὁ ἔρωσ τὸ κρανίον μας καὶ τὴν ζωὴν μας τρώγει καὶ δηλητηρία σκορπᾷ μὲ κρίνους καὶ μὲ δρόσμο...
Φ.—Μωρὲ αὐτὸς ὁ ἔρωτας ἐλύσσαζε τὸν κόσμο. 'Εν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, οὐδὲ στιγμὴν μὴ χάνῃς καὶ πάρε τὸ στηλιζέρι σου τὸ χρέος σου νὰ κἀνῇς, διότι τὴν γυναῖκα μου πηγαίνω νὰ 'ρωτήσω, ἂν ὄντως ἠτοκτόνησε, καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω.
Π.—Σὲ περιμένω 'γρήγορα...
Φ.— 'Εντὸς ὀλίγου φθάνω.
Π.—'Ορσε λοιπὸν ἐννιὰ σερκεχαῖς καὶ μία παραπάνω.

Δεληγιάννης ὁ πολὺς
καὶ ὁ νάνος Φασουλῆς.

- Τί θέλετε ; ... μακρὰν ἐμοῦ οἱ ἀποστάται ὅλοι... μακρὰν οἱ ὄφεις ἀπ' ἐμοῦ, οἱ τόσοι ἰσθόλοι...
Σὰς δικαίονω, ἀρχηγέ, εἰς ὅ,τι κί' ἂν εἰπῇτε, καθέσον ἡ καρδιά μου μεγάλως σὰς λυπεῖται. Αὐτὸς ὁ Λογιώτατος ὁ τοῦ Λογιωτάτου ὑπῆρξε νέα συμφορὰ καὶ κτύπημα θανάτου. Τὶς δαίμων τὸν ἐξήμεσε, τίς κόλασις, τίς 'Αδης, κί' ἀπέτυχε τὸ κόμμα μας καὶ ὁ Γεωργιάδης ; 'Ανέλπιστον πραγματικῶς αὐτὸ τὸ νέον τραῦμα, ἀνέλπιστον πραγματικῶς καὶ τῶν θαυμάτων θαῦμα, καὶ οὔτε εἶναι δυνατόν τοιοῦτον τι ν' ἀκούσῃς, χωρὶς νὰ πάθῃς τοῦ νοδὸς σπουδαίας παρακρούσεις. Οἱ πάντες παρεδόθησαν εἰς μέθην καὶ κραιπάλην καὶ τοῦ λαοῦ τὸ φρόνημα παρεδόθη πάλιν. Μηχανορράφοι, ἐχιδναί, κροκόδειλοι, ξίφια, Ἀστριακῶν καὶ προδοτῶν καὶ 'Αγγλῶν συντροφίαι, καὶ ἄλλα τόσα τέρατα καὶ δαίμονες τοῦ 'Αδου συνώμοσαν καὶ κατ' ἐμοῦ καὶ τοῦ Γεωργιάδου. 'Επέμβασις τρομακτικὴ, ἐπέμβασις ἀγρία... Μηχανορράφοι, ἐχιδναί, ἀνήμερα θηρία... λέγῃ παντοῦ, ἐπέμβασις, πλεκτάνη, ψεῦδος, δόλος...

παρεδόσθη ὁ λαὸς τῆς Θεσσαλίας ὅλος, καὶ ἂν μὲ τὴν μερίδα μου συντεταγμένος ἦτο κί' ὑπὲρ ἐμοῦ ἐφώνασε ἀκαταπαύστως ζήτω, ἀλλὰ ὑπέκυψε κί' αὐτὸς εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς βίας καὶ βιασθεὶς ἐψήφισε τυφλὸς ὡς ὁ Τωβίας. Καὶ ἡ ψυχὴ μου πρό τινας ἐφαίνετο πῶς χαίρει κί' ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Γραβιά μου ἐσφίξε τὸ χέρι, καὶ μετ' ἐκείνου τρυφερὰς συνήψα ὀμιλίας, κί' ἐλοδοθὴν εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Κασταλίας, κί' εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἐπῆγα κατ' εὐθείαν κί' ἠρώτησα περίτρομος τὴν ἱερὰν Πυθίαν, καὶ ἤκουσα φωνὴν σεπτὴν καὶ φοβεράν συγχρόνως, καὶ γύρω μου ἤκοθετο μυστηριώδης κτύπος, καὶ βαρβαρόφθογγα πτηνὰ τὰς πτέρυγας ἐκτύπων, κί' ἐγὼ πολλὰ πρὸς τὴν θεὰν τὴν χρησμοδοτὴν εἶπον, ἐκείνη δὲ μ' ὑπέδειξε ὅδὸν ἀνθοστρωμένην, καὶ μίαν γέφυραν χρυσοῦν τοξοειδῶς κτισμένην, καὶ ἄλλα τι δὲν ἔμενε 'στὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις, ἢ ἓνας μόνον θρόνος 'στὴν ἐκλογὴν Δαρσίσης.

Καὶ ἤμουν τόσο βέβαιος καὶ ἐπίστευα εἰκότως
πῶς ὁ γνωστὸς ἡμέτερος θὰ ἐπιτύχη πρῶτος,
ποῦ ἤμουν πάλιν ἔτοιμος μὲ κοπτερόν μαχαίρι
νὰ κατακόψω ριζήδον καὶ ἄλλο μου τὸ χέρι,
καὶ νὰ τὰ ρίξω καὶ τὰ δρῶ ὅτων σκουπιδιῶν τὸ κάρο...

Φ.— Ἀφήσετέ με πρὸς στιγμὴν ἀναπνοὴν νὰ πάρω.

Ναὶ μὲν ὁ Λογιώτατος τῆς Θεσσαλίας δίδει
πικρὸν νηφοκοκκῶμον εἰς σὰς καὶ τὸν Δεβίδην,
ναὶ μὲν σὰς ἐπολέμησαν Αὐστριακοὶ προδόται,
ναὶ μὲν καὶ πάλιν λάχανα κατὰξερα θὰ τρώτε,
ναὶ μὲν ὅτῳ βρόντο πῆγαν τὰ νέα θνηιρά σας
καὶ τοῦ χεριοῦ τὸ σφίξιμο καὶ ἡ πολλὴ χαρὰ σας,
ἀλλ' ἡ ἀποτυχία σας καθόλου δὲν σημαίνει,
ἀφοῦ μὲ σὰς τὸ φρόνημα τῆς Θεσσαλίας μένει.

Κι' ἂν ὁ Τρικουπὴς κέρδισε καὶ πάλι, τὸν κακὸν του...

μὰ τοῦ λαοῦ τὸ φρόνημα δὲν εἶναι ἰδικό του...

καὶ ἀφοῦ δλόκληρος λαὸς ἐσὰς καὶ μόνον θέλει,
ἂν βουλευτὰς δὲν ἔχετε, γιὰ τοῦτο μὴ σὰς μέλη.

Ἄν δὲ καὶ πάλιν ἔξαφνικὴ ἐπλάκωσε μαυρίλα
καὶ ἂν τᾶκαμε ὁ κύριος Γεωργιάδης νίλα
καὶ οἱ Θεσσαλοὶ ἐψήφισαν τὸν ἄλλο τὸν χαλντούπη,
μένει σὲ σὰς τὸ φρόνημα καὶ εἰ ψῆφοι ὅτῳ Τρικουπῇ.
Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ θεοῦ... αὐτὸ συλλογισθῆτε
καὶ ἀμέσως εὐδοκήσετε νὰ παρηγορηθῆτε.

Δ.— ὦ! ναί, ἂν ἐμαράνθησαν τῆς δόξης αἱ μυρσῖναι,
πλὴν τοῦ λαοῦ τὸ φρόνημα ἡμέτερον θὰ εἶναι,
φρονῶ δὲ πῶς τὸ φρόνημα τῶν εὐ φρονούντων μένει
ἀγνὸν καὶ ἀκηλίδωτον ἐν τῇ Συντεταγμένῃ,
μ' ἐκείνην δὲ συντάσσονται τὰ φρόνιμα στοιχεῖα
καὶ εὐπὼ ἀποτάσσονται ἐν τῇ ἀποτυχίᾳ.

Φ.— Καὶ τώρα, πρωτοκάθεδρε, σὰς συμβουλεύω πάλιν
ν' ἀφήσετε τῶν σκέψεων τὴν τόσην παραζάλην
καὶ τίτλον νὰ προσλάβετε ἀκόμη ἄλλον ἕνα...

Δ.— Αὐτὸς ὁ Λογιώτατος...

Φ.— Ἀκούετε καὶ ἐμένα.

Ἵπῃρχε, λέγουν, βασιλεὺς ποτὲ ὅτῳ Ἰσπανίαν,
ποῦ εἶχε νόσον ὅπως σεῖς, τῶν τίτλων τὴν μανίαν.
Κι' αὐτὸς δὲν ἀπελπίζετο εἰς τὰς ἀποτυχίας,
ἀλλὰ δσάκις ἔχανε τοῦ κράτους Ἐπαρχίας,
ἐπωνυμίας μόνος του ἐλάμβανε μεγάλας,
ὥς ὅτου μὲ τοὺς τίτλους του ἀπέμεινε ὁ τάλας.
Αὐτὸ νὰ κάμετε καὶ σεῖς...

Δ.— ὦ! ναί, μακράν, προδόται,
καὶ εἰς ἐμὲ προσέλθετε καὶ νέους τίτλους δότε.

Φ.— Ὄνομασθῆτε ἀρχηγὸς τῆς μὴ διηρημένης,
ἀρχισυντάκτης ἀρχηγὸς τῆς νῦν Συντεταγμένης,
τῆς ἐνιαίας, τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἀδιαίρετου,
καὶ δι' αὐτοῦ θαμβώσατε τοῦ τίτλου τοῦ προσθέτου.
Τῆς Ἰσπανίας τὸν κλεινὸν Μονάρχην μιμηθῆτε
καὶ μ' ἕνα τίτλον σπεύσατε νὰ παρηγορηθῆτε.

Δ.— ὦ! ναί, ἡ ἀδιαίρετος καὶ ἡ Συντεταγμένη!...
αὐτὴ ὥς μόνη μου ἐλπίς καὶ σωτηρία μένει...

Ἄς τύχω καὶ μιᾶς τιμῆς τοσοῦτον ἐξαιρέτου
νὰ μ' ὀνομάσουν ἀρχηγὸν μιᾶς ἀδιαίρετου,
συντεταγμένης τακτικῶς κατ' ὅλας τὰς τάξεις
καὶ ἐπιχειροῦσης δι' ἐμοῦ συντεταγμένας πράξεις.

Φ.— Αὐτὸς ὁ νέος τίτλος σας τὸν κόσμος θὰ σαστοῖ
καὶ τοῦ ἱρικούπη βέβαια πολὺ θὰ τοῦ κοστῇ.
Κι' ἂν δὲν ἐθριαμβεύσατε ὅτῳ νέαν ταύτην πάλιν
εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἀπέλθετε καὶ πάλιν
καὶ ἐγὼ κατόπιν ἔρχομαι μὲ σὰς συντεταγμένους,
γιατὶ καὶ ἐγὼ εὐρίσκομαι πολὺ ἀπηλπισμένος,
καὶ ἕνα προσμένω μοναχὰ μετὰ χαρᾶς ἐξάλλου,
νὰ γίνουν οἱ ἀπόπατοι ἐκείνοι ἐκ χρυστάλλου,
καὶ τότε, πρωτοκάθεδρε, καὶ ἐγὼ θὰ ξεθυμάνω,
ὅταν κενώσω μιὰ φορὰ σὲ κρύσταλλα ἐπάνω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Καὶ Ἱστορία γράφεται μακρὰ τῶν Ἀθηνῶν,
τὸν πάλαι κόσμον γράφουσα καὶ τὸν σημερινόν,
καὶ οὕτω πως θὰ ἐξαφθῇ ὁ πρὸς τὸ Ἄστυ ἔρωσ,
εἰς ταύτην δὲ αὐτοτελὲς θ' ἀποτελέσει μέρος
ἡ ἔρευνα τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας
μὲ χάρτας καὶ περιγραφὰς πολλὰς τε καὶ παντοίας.
Τὸ ἔργον περισπούδαστον καὶ ἐπίπονον τὰ μάλα,
μὰ ἔχει προτερήματα καὶ ὁ συγγραφεὺς μεγάλη,
οὐδ' ἐμπειρότερον αὐτοῦ θὰ εὑρουν αἱ Ἀθῆναι...
Δημήτρης ὁ Καμπούρογλου ὁ συγγραφεὺς θὰ εἶναι.
Καὶ Ἱστορία ὡς αὐτὴν δὲν θὰ γραφῇ ὁμοία,
καὶ ἐκάστου τεύχους ἡ τιμὴ δραχμὴ θὰ εἶναι μία,
διότι, ὡς θὰ ἴδετε καὶ εἰς τὴν Ἀγγελίαν,
εἰς τεύχη θὰ ἐκδίδεται διὰ τὴν εὐκολίαν.

Καὶ ἄλλο τεύχος τέταρτον εἰς φῶς ἐξηλθεν ἤδη
τοῦ Δεξικοῦ τοῦ Γιάνναρη ὑπὸ Κωνσταντινίδην.
Τοῦ τεύχους λέξις ἀρχικὴ ἐστὶν ὁ Βουκεφάλας
καὶ ἡ τελευταία λέξις τοῦ Διασηματικῆς,
καὶ εἶναι ὄντως λεξικὸν μὲ ἀρετὰς μεγάλας
καὶ ὁ συγγραφεὺς του φαίνεται πολὺ προσεκτικὸς.

Περὶ τῆς πολιτείας τοῦ Σόλωνος μελέτη
καὶ ἰσχυόντων νόμων ὅπου Σόλωνος τὰ ἔτη,
σπουδαία πραγματεία ὑπὸ τοῦ Μακρυγιάννη,
ποῦ τίτλον δικηγόρου ἐντὸς μικροῦ λαμβάνει.
Ἐσχάτως ἐξεδόθη ἐν Σύρου Ἐρμούπολει,
καὶ ἂς τὴν ἀγοράσουν οἱ ἀδουκάτοι ἔλοι.

Ὁ Ρωμῆς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτῳ σπῆτι μου ἀνέθω,
ὅτῳ Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — δρῶ ὅτῳ λάδι, τρεῖς ὅτῳ Εὐδὴ.

Τυποὶς τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδόμη,
καὶ μιὰ χήρα δέχως ἄνδρα, — ποῦ τὰν ἄλλοτε μεμύει.